

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	Karol Szwej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy E. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania E. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 20 września 2017r., nr (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 września 2017r., nr (...) w ten sposób, że nie stwierdza, iż E. A. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na kwotę łącznie 187 619 , 98 zł (sto osiemdziesiąt siedem tysięcy sześćset dziewiętnaście złotych i 98 groszy) ,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej się E. A. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

E. A. w dniu 30 października 2017 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 września 2017 roku, znak: (...), określającej wysokość zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W uzasadnieniu odwołująca okres przedawniania składek za najdalszy miesiąc objęty zaskarżoną decyzją, a zatem za kwiecień 2007 roku - upłynął w dniu 1 stycznia 2017 roku, a zatem przed dniem wydania zaskarżonej decyzji. Termin wymagalności należności za ten miesiąc przypadał bowiem na dzień 16 maja 2007 roku. Odwołująca zaznaczyła, że przy zastosowaniu dotychczasowych przepisów, należności te przedawniłyby się w dniu 16 maja 2017 roku (10 lat od dnia wymagalności). Tymczasem zastosowanie art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą przewiduje, iż termin przedawnienia upłynął w dniu 1 stycznia 2017 roku (5 lat od dnia 1 stycznia 2012 roku). Ww. przepis przejściowy znajduje zastosowanie do całego okresu objętego zaskarżoną decyzją.

W chwili wydania zaskarżonej decyzji przedawnieniu uległy już zatem zdaniem odwołującej nawet należności za najpóźniejszy objęty nią miesiąc, tj. za maj 2010 roku. Termin wymagalności tych należności to 16 czerwca 2010 roku. Według dotychczasowych przepisów przedawniałyby się dopiero w dniu 16 czerwca 2020 roku, a zatem zastosowanie znajdują również ww. przepisy ustawy nowelizującej. Tym samym należności za maj 2010 roku także przedawniły się w dniu 1 stycznia 2017 roku.

Ponadto odwołująca podniosła, że o ile wpis dotyczący prowadzonej działalności gospodarczej formalnie został wykreślony z CEIDG w maju 2010 roku, o tyle faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności miało miejsce we wrześniu 2009 roku. Odwołująca podkreśliła, że od tego czasu działalność faktycznie nie istniała, nie prowadziła sprzedaży, nie przynosiła żadnych przychodów, a sama odwołująca nie zawierała nowych umów, nie poszukiwała nowych zleceń. Odwołująca zaznaczyła także, że przez cztery miesiące w 2000 roku równoległe do prowadzonej działalności gospodarczej pozostawała zatrudniona na podstawie umowy o pracę. W tym okresie, pomimo braku wniosku o objęcie dodatkowym dobrowolnym ubezpieczeniem, opłaciła również składki z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, w związku z czym zdaniem odwołującej powstała nadpłata z tytułu nienależnie opłaconych składek z dwóch tytułów. (odwołanie z dnia 30 października 2017 roku, k.2-5 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 listopada 2017 roku **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu organ rentowy opierając się na treści art. 24 ust. 5f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazał, że w przypadku wydania decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. Organ rentowy wskazał, że zawiadomienie zostało odebrane przed dniem przedawnienia należności, co spowodowało zawieszenie okresu przedawnienia, w związku z czym należności nie uległy przedawnieniu. Ponieważ składki nie były przez płatnika dokonywane terminowo, do Wydziału Ubezpieczeń i Składek skierowano wniosek o ustalenie podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu (zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) oraz uporządkowanie dokumentów rozliczeniowych w związku ze zbiegiem ubezpieczeń z tytułu prowadzonej działalności i zatrudnienia w okresie od października 2000 roku do grudnia 2000 roku. Za powyższy okres zostały sporządzone poprawne dokumenty rozliczeniowe z urzędu oraz brakujące dokumenty rozliczeniowe płatnika za okres od kwietnia 2010 roku do maja 2010 roku.

Organ rentowy wskazał, że nadpłacone składki wynikające z korekt dokumentów rozliczeniowych za okres od października 2000 roku do grudnia 2000 roku zostały rozliczone na kolejne okresy wynikające z dokumentów rozliczeniowych (odpowiedź na odwołanie z dnia 28 listopada 2017 roku, k. 9-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. A. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...)w dniu 14 lipca 1994 roku. Odwołująca prowadziła działalność gospodarczą pod adresem swojego zamieszkania na ul. (...) w W.. Odwołująca pod tym adresem zamieszkuje nadal i pod ten adres była kierowana korespondencja z ZUS. W okresie od miesiąca września 2009 roku odwołująca nie wykonywała faktycznie działalności gospodarczej, natomiast z dniem 6 maja 2010 roku formalnie zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej. (wpis CEIDG, k. nienumerowana a.r., deklaracje podatkowe VAT-7 za okres od stycznia 2010 roku do maja 2010 roku oraz od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, k. 32 a.s., zeznania odwołującego w charakterze strony, k. 29 a.s.)

W dniu 7 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. skierował do odwołującej zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2007 roku do maja 2010 roku. Z powodu braku możliwości doręczenia pismo to zostało awizowane do odbioru w Urzędzie Poczтовым (...). Powtórne zawiadomienie awizowano 21 września 2016 roku. Przesyłkę zwrócono nadawcy – organu rentowego w dniu 28 września 2016 roku o godzinie 7:51 z adnotacją

„zwrot nie podjęto w terminie”. Zawiadomienie o zakończeniu postępowania wyjaśniającego zostało doręczone odwołującej w dniu 27 stycznia 2017 roku. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 5 września 2016 roku, pismo od (...) S.A. do E. A. z dnia 25 kwietnia 2018 roku k. 48 a.r., awizowana koperta ze stemplem, k. nienumerowana, zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. nienumerowana a.r.).

W dniu 20 września 2017 roku organ rentowy wydał decyzję znak: (...), w której stwierdził, że E. A. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, ubezpieczenie społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Organ rentowy wskazał, że zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 187.619,98 zł, w tym: 73.716,61 zł z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okres od kwietnia 2007 roku do maja 2010 roku oraz 67.311,00 zł odsetek za zwłokę oraz 184,80 zł kosztów upomnienia, 291,30 zł kosztów egzekucji, kwotę 20.698,58 zł tytułem składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2007 roku do maja 2010 roku, oraz 20.698,58 zł odsetek za zwłokę oraz 184,80 zł kosztów upomnienia, 72,30 kosztów egzekucji, kwotę 3.804,79 zł tytułem składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od maja 2007 roku do września 2009 roku, oraz 3.388,00 zł odsetek za zwłokę, 184,80 zł kosztów upomnienia oraz 10,30 zł kosztów egzekucji. Decyzja została ubezpieczonej doręczona w dniu 28 września 2017 roku. (decyzja z dnia 20 września 2017 roku, znak: (...) wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. nienumerowana a.r.)

E. A. wniosła odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 30 października 2017 roku, k.2-5 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych, oraz zeznań odwołującej złożonych przez nią w charakterze strony.

Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z ich treści należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd Okręgowy dał w całości wiarę zeznaniom odwołującej ponieważ są one logiczne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 20 września 2017 roku, znak: (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy prawidłowo wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 t.j., dalej: ustawa systemowa)

W pierwszej kolejności Sąd zajął się podniesionym przez odwołującą zarzutem przedawnienia należności z tytułu składek.

Zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Powyższy – 5-letni termin przedawnienia należności z tytułu składek został wprowadzony od 1 stycznia 2012 roku na mocy nowelizacji ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dokonanej w art. 11 pkt 1 ustawy z 16 września 2011 roku o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. z 2011 r., nr 232, poz. 1378). Jednocześnie w art. 27 ust. 1 ustawy systemowej przewidziano, że ów 5-letni okres przedawnienia (krótszy od obowiązującego do 31 grudnia 2011 roku 10-letniego okresu

przedawnienia) stosuje się do składek, których bieg przedawnienia rozpoczął się (tak jak w niniejszej sprawie) przed 1 stycznia 2012 roku.

Należy ponadto zaznaczyć, iż zgodnie z art. 24 ust. 5a, 5b i 5e-6 ustawy systemowej zawieszenie terminu przedawnienia następuje w przypadku:

1. zawarcia umowy w przedmiocie rozłożenia należności z tytułu składek na raty - od dnia zawarcia tej umowy do dnia terminu płatności odroczonej należności z tytułu składek lub ostatniej raty;
2. podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony - od dnia podjęcia tej czynności do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego;
3. wystąpienia zagadnienia prawnego, od którego uzależnione jest wydanie decyzji, a którego rozstrzygnięcie należy do właściwości innego organu lub sądu - do dnia, w którym decyzja innego organu stała się ostateczna lub orzeczenie sądu uprawomocniło się, nie dłużej jednak niż przez 2 lata;
4. wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia - od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna;
5. śmierci spadkodawcy - od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku albo zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy.

Z treści ww. przepisów wynika, że z dniem 1 stycznia 2012 roku, na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców - zmieniającego treść art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skrócony został okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne z 10 do 5 lat. Ponieważ bieg przedawnienia spornych należności składkowych rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 roku, dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kluczowe znaczenie ma art. 27 powyższej ustawy regulujący zagadnienia intertemporalne. Zgodnie z jego ust. 1, do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 roku, stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 roku. Wedle zatem zasady wynikającej z tego przepisu do należności składkowych nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012 roku (według starych zasad z zastosowaniem 10-letniego okresu przedawnienia) ma zastosowanie 5-letni termin przedawnienia, z tym jednakże bardzo istotnym zastrzeżeniem, że liczy się go nie od daty ich wymagalności, tak jak o tym stanowi art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ale od dnia 1 stycznia 2012 roku. Wyjątek od tej zasady ustanawia ust. 2 przywołanego przepisu, stosownie do którego jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 roku nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Powołana regulacja oznacza, że wybór odpowiedniego terminu przedawnienia 5-letniego (liczonego od dnia 1 stycznia 2012 r.) lub 10-letniego (liczonego od daty wymagalności składki) - zależy od tego, który z nich upłynie wcześniej.

W obowiązującym stanie prawnym istnieją konkurencyjne podstawy prawne zawieszenia biegu przedawnienia. W przedmiotowej sprawie znaczenie ma dyspozycja art. 24 ust. 5e i 5f ustawy. Przewiduje ona instytucję wstrzymującą bieg przedawnienia ze względu na zdarzenia powstałe przed "podjęciem pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek" (w rozumieniu art. 24 ust. 5b ustawy systemowej). Bieg terminu przedawnienia zawiesza się w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

Wypada również zaznaczyć, że wedle art. 24 ust. 5f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zawieszenie biegu terminu przedawnienia zależy od wszczęcia postępowania o podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia i następuje z momentem wydania decyzji w tym przedmiocie, zaś prawomocność decyzji decyduje wyłącznie o zakończeniu stanu zawieszenia. Prościej rzecz ujmując, stosownie do treści art. 24 ust. 5f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia rozpoczyna zawieszenie biegu terminu przedawnienia składek objętych tą decyzją i stan ten kończy się z dniem jej uprawomocnienia. Sąd ubezpieczeń społecznych może więc stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, jeśli nastąpiło ono przed wydaniem decyzji wszczynającej postępowanie o ustalenie podstawy wymiaru składek lub obowiązku ich opłacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I UK 613/12, OSNP 2014, Nr 3, poz. 44, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2007 r., sygn. akt II UK 116/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 47).

W ocenie Sądu na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należało, że należności z tytułu nieopłaconych składek za lata 2007 – 2010 w przypadku odwołującej przedawniły się w dniu 1 stycznia 2017 roku, bowiem w stosunku do tych należności zastosować należało ww. art. 27 ust. 2 ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, a więc 5-letni okres przedawnienia liczony od dnia 1 stycznia 2012 roku. Sąd uznał, że w niemniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia bowiem z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy wynika, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych nie zostało odwołującej prawidłowo doręczone. Natomiast zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego zostało odwołującej doręczone w dniu 27 stycznia 2017 roku a więc po 1 stycznia 2017 roku, podobnie jak sama decyzja która została doręczona w dniu 28 września 2017 roku. Zdaniem Sądu nie można uznać przesyłki z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania za prawidłowo i skutecznie doręconą, bowiem nie został dochowany 14-dniowy termin przechowania pisma na poczcie określony w art. 44 § 1 pkt 1 k.p.a. Awizowana w dniu 21 września 2016 roku przesyłka winna zostać zwrócona do nadawcy w dniu 29 września 2016 roku (w tym przypadku do organu rentowego). Odwołująca powinna mieć zatem możliwość odbioru przesyły przez cały dzień pracy urzędu pocztowego w dniu 28 września 2016 roku. W związku z powyższym w okolicznościach niniejszej sprawy nie było podstaw do przyjęcia, że został przerwany bieg terminu przedawnienia.

Sąd miał również na uwadze, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że odwołująca od września 2009 roku mimo wpisu w CEIDG nie prowadziła faktycznie działalności gospodarczej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wynika z faktycznego rozpoczęcia tej działalności i jej prowadzenia na podstawie wpisu do ewidencji (rejestru), natomiast kwestie związane z jej formalnym zarejestrowaniem i wyrejestrowaniem mają znaczenie wyłącznie w sferze dowodowej, nie przesądzają natomiast same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczeń społecznych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 roku, III UZP 21/90, OSP 1991 nr 7-8, poz. 172 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2000 roku, II UKN 457/99, OSNAPIUS 2001 Nr 18, poz. 564; z dnia 21 czerwca 2001 roku, II UKN 428/00, OSNP 2003 Nr 6, poz. 158; z dnia 25 listopada 2005 roku, I UK 80/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309; z dnia 23 marca 2006 roku, I UK 220/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 81; z dnia 16 maja 2006 roku, I UK 289/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 168; z dnia 14 września 2007 roku, III UK 35/07, LEX nr 483284; z dnia 18 lutego 2009 roku, II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 roku, II UK 186/09, LEX nr 590235; z dnia 12 stycznia 2012 roku, I UK 203/11, LEX nr 1162649). Wynika to stąd, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowi ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl art. 13 pkt 4 powołanej ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowym i wypadkowemu podlegają zaś osoby prowadzące pozarolniczą działalność od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności (obecnie - z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej). Przepis ten nie odsyła więc do okresu, w którym działalność gospodarcza była zaewidencjonowana (zarejestrowana), ale posługuje się pojęciem rozpoczęcia i zaprzestania jej wykonywania. Wpis do ewidencji lub rejestru ma charakter deklaratoryjny, wobec czego stwarza jedynie domniemanie, że działalność gospodarcza była rzeczywiście podjęta i prowadzona w okresie

nim objętym, jednakże domniemanie to jest obalalne. Z przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika bowiem, że przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (art. 14 ust. 1 tej ustawy systemowej). Stosownie do art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalność gospodarcza ma zaś być wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły, co oznacza, że powinna być ujęta w określone ramy organizacyjne oraz nie może mieć charakteru incydentalnego, od przypadku do przypadku, a tym bardziej jednorazowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 roku, II UK 98/16, LEX nr 2307127). Przez podjęcie działalności gospodarczej w rozumieniu wymienionych przepisów niewątpliwie należy zatem rozumieć legalne rozpoczęcie jej wykonywania (prowadzenia), które jednak w rzeczywistości może, ale nie musi zbiegać się z datą określoną w ewidencji (rejestrze). Wynikające z wpisu domniemanie faktyczne może być z kolei obalone wszelkimi środkami dowodowymi, toteż w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w pewnych sytuacjach, np. w razie choroby, długotrwałej nieobecności w kraju lub zdarzeń losowych, możliwe jest ustalenie zaprzestania (nawet czasowego) wykonywania działalności gospodarczej mimo niewykreślenia jej z ewidencji działalności gospodarczej i - w konsekwencji - uchylenie obowiązku ubezpieczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 grudnia 1997 roku, II UKN 392/97, OSNAPiUS 1998 Nr 19, poz. 584; z dnia 15 kwietnia 1998 roku, II UKN 583/98, OSNAPiUS 1999 Nr 7, poz. 247; z dnia 31 marca 2000 roku, II UKN 457/99, OSNAPiUS 2001 Nr 18, poz. 564; z dnia 3 sierpnia 2000 roku, II UKN 659/99, niepublikowany; z dnia 16 maja 2006 roku, I UK 289/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 168 oraz z dnia 25 listopada 2005 roku, I UK 80/06, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309). Jest więc oczywiste, że wspomniane domniemanie może być obalone także wówczas, gdy zostanie wykazane, że mimo niewykreślenia działalności gospodarczej z ewidencji (rejestr) doszło do jej faktycznego (definitywnego) zaprzestania.

Odnosząc przedstawione wyżej poglądy do okoliczności niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy zauważył, że przedmiot sporu nie wyznaczała w niej decyzja stwierdzająca podleganie przez skarżącą ubezpieczeniom społecznym, lecz tzw. decyzja „wymiarowa”, ale uznaje też, że odwołująca się od takiej decyzji może przytaczać wszelkie argumenty, aby podważyć jej prawidłowość. Argumentem podważającym trafność wspomnianej decyzji może być więc również poparte odpowiednimi dowodami twierdzenie, że zgłoszona w organie ewidencyjnym działalność gospodarcza nie była faktycznie prowadzona. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 8 listopada 2017 roku, sygn. akt III UK 244/16)

Odnosnie rzekomego prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującą od września 2009 roku do maja 2010 roku, Sąd zważył, że w aktach rentowych nie ma żadnego dowodu potwierdzającego okoliczność, aby w wyżej wymienionym okresie odwołująca podejmowała jakiejkolwiek czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wnioskodawczyni nie podpisywała żadnych umów, nie wynajęła lokalu, nie wystawiała faktur, nie miała przychodów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i nie zatrudniała żadnego pracownika na podstawie umowy o pracy ani umowy cywilno-prawnej. Organ rentowy zgodnie z art. 6 k. c. jest zobowiązany do przedstawienia dowodów, które będą potwierdzać lub zaprzeczać prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury obowiązek udowodnienia okoliczności, zgodnie z ogólnymi regułami wynikającymi z art. 6 k.c., spoczywa na organie rentowym, który jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do wykazania fikcyjności tytułu ubezpieczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2015 roku, sygn. akt III AUa 1073/14). Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy ustalenia swoje oparł jedynie na wpisie zawartym w Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej i przyjął domniemanie faktyczne, iż wnioskodawczyni w rzeczywistości była osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Tymczasem w niniejszej sprawie to odwołująca udowodniła za pomocą rzeczowego i osobowego materiału dowodowego w postaci złożenia odpowiedniej dokumentacji skarbowej i za pomocą zeznań, że w spornym okresie faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej.

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)